

Blomberg

„Jeg er Barn i Guds Hus,
men ikke hans Geheimeraad.“
ORD AF TERSTEGEN.

BØRNEVENNEN
PETER BLOMBERG

50 AAR I INDRE MISSIONS
TJENESTE

AF

EMIL STEENVINKEL

SOGNEPRÆST I SØBORG

O. LOHSE / KØBENHAVN 1934

FOR NORGE: LUTHERSTIFTELSENS BOKHANDEL - OSLO

bedseksamen fra Universitetet, saa der kunde blive en Præst ud af ham.

Men Betingelsen var, at Blomberg i Studietiden ikke maatte tale ved offentlige Møder, men helt hellige sig Studierne.

Til Frimodts store Skuffelse vilde Blomberg ikke love dette. Han mente i sin Ungdommelighed, at han havde et Budskab at bringe Mennesker, et Budskab, som ikke kunde holdes tilbage i 7 Aar. „Thi,“ sagde han: „Kongens Ærinde har Hast.“

Pastor Frimodt gik bort fra sit Morgenbesøg hos Blomberg skuffet og misfornøjet med det magre Resultat.

Præst i Folkekirken blev Peter Blomberg aldrig, og saa blev han det dog paa sin Vis.

Gennem Pastor Volf (den senere Stiftsprovst) opnaaede Blomberg at faa Timer som Lærer i Frederiksberg Sognekole. Senere blev han „fast Vikar“ ved Utterslev Skole hos Lærer Bergen.

Disse Skoletimer vedblev han at have, selv efter, at han som gift og hjemfaren var flyttet til Dragør. Han boede saa hos sin Fader i Dagmarsgade og tog kun hjem til sit Hjem Onsdag og Lørdag. Han spadserede begge Veje frem og tilbage og maatte op Kl. 3½ om Morgenens i Dragør for at naa ind til Skolen i Utterslev i rette Tid.

Ved Afslaget til Pastor Frimodt forstod Blomberg, at han havde passeret en afgørende Mærkepæl i sit Liv. Men ganske kort efter førte Herren ham ind i Søndagsskolegerningen, som skulde blive hans egentlige Livsopgave. Her var Guds Plads til ham.

DA VI BEGYNDTE SØNDAGSSKOLEN

„Du lærte os til Gud
vore Øjne opslaa.“

Da Blomberg selv har ladet en Del trykke herom i Blade og „Indre Missions Almanak“ og i et Særtryk med ovennævnte Titel, er det rimeligt, at han — som overalt, hvor det er muligt i denne Bog, selv fører Ordet med sin friske Pensel og sit varme Farvestrøg og livlige Sprog.

„Da der blev begyndt, var jeg ikke med, saa jeg har egentlig ingen Ret til at tale om, „da vi begyndte“. I 5 Aar fra 1869—74 havde Søndagsskolearbejdet (i København) gaaet sin gode Gang, før jeg lærte det at kende.

Og da jeg kom med deri, anede jeg intet hverken om Arbejdets Navn eller Betydning. Uventet og pludselig blev jeg tvunget til at gaa frivilligt med og maa derfor først fortælle, hvorledes jeg selv fik begyndt.

Af Optegnelser fra disse Aar (1872) har jeg kun et enkelt Vers, som er flydt mig i Pennen som en Erindring fra Forskriften i Skønkrivningstimen i Skolen. Der staar:

„Arbejd mangan Sorg fordriver,
Arbejd giver Sundhed, Fryd.
Arbejd Sjæl og Sind opliver,
styrker os i Pligt og Dyd.“

Naar man har lært et Haandværk med sine Hænder (og tilmed et Haandværk i egentligste Forstand. Jeg var udlært

Den ældste Pige var *Anna Jørgine Magdalene Blomberg*, født i Odense 24. April 1849, død i Roskilde 30. Okt. 1906.

Den yngste Pige hed *Laura Vilhelmine Blomberg* og var født i Odense 26. Maj 1851, død i Odense 2. Dec. 1894.

Den ældste Søn var saa *Peter Otto Blomberg*, om hvem denne Bog fortæller.

Den næste Søn hed *Rasmus Lauritz Blomberg*, født i Odense 5. Maj 1858, og er den eneste nulevende af Børneflokket.

Den tredje Søn hed *Simon Blomberg*, født i Odense 3. Aug. 1862, død i Helsingør 12. Januar 1899, og endelig den yngste *Hans Blomberg*, f. i Odense 12. Juli 1866, død ved en Nedstyrtningssulykke i København 30. Maj 1895.

Blombergs første Hustru hed *Nielsine Nicoline Fæster*, f. i København 10. Marts 1850, død samme Steds 10. Maj 1911, døbt i Trinitatis Kirke 28. Aug. 1850 og konfirmeret sammesteds i 1864. Død efter en Operation paa Lukasseftelsen og begravet paa Vestre Kirkegaard 16. Maj 1911.

I Ægteskabet var 7 Børn. 1) Den ældste Søn fik i Daaben Navnet *Immanuel Johannes Blomberg*, født i Skyttegade 22, Kbhvn. 7. Novbr. 1875, ægteviet i Maarum Kirke 27. April 1900 til Frk. Ellen Hansen.

2) Datteren *Valborg Nathalie Blomberg*, født i Dragør 22. Juni 1877, ægteviet i Ordrup Kirke 10. April 1901 til Dr. phil. Theodor Mortensen.

3) *Magnus Valdemar Blomberg*, f. i Dragør 23. Januar 1879, ægteviet i Ærøskøbing Kirke 24. Novbr. 1901 til Frk. Laura Svinding, død i Kbhvn. 31. Juli 1918, begravet i Ærøskøbing 6. Aug. 1918.

4) *Agnes Sophie Elisabeth Blomberg*, f. i Sundbyvester 15. Sept. 1880, død 15. August 1881.

5) *Otto William Nicolai Blomberg*, f. i Sundbyvester 27. Septbr. 1881, død 22. Marts 1882.

6) *Rigmor Marie Frederikke Cecilie Blomberg*, f. i Hillerød („Lindely“ i Alleen) 25. Marts 1885, ægteviet i Andreaskirken 4. Okt. 1912 til Tømrermester Kristoffer Nielsen, død 24. Febr. 1920.

7) *Aage Blomberg*, f. i Hillerød 16. Oktbr. 1886, død 15. April 1889.

*

Efter 8 Aars Ensomhed som Enkemand indgik Missionær Blomberg Ægteskab med Frk. *Agnes Petersen*, Datter af Indre-Missionær Peter Petersen, Vejle.

Vielsen foregik i Vejle Kirke 15. Febr. 1920.

Efter 7½ Aars Ægteskab, hvor han følte sig glad og lykkelig i Gerningen og i Hjemmet, afgik Peter Blomberg ved Døden paa Diakonissestiftelsen 3. Septbr. 1927. Begravelsen foregik fra Vestre Kirkegaard 10. Septbr. 1927. Derom berettes i Bogens sidste Afsnit.

sinder i Danmark, som i vore Barneaars Søndagsskoler hørte og saa ham tale. Er der nogen, som fortjener et litterært Mindesmærke, da er det i Sandhed: *Børnevennen Peter Blomberg!*

I 50 Aar stod han som utrættelig Arbejder i Indre Missions Tjeneste. Deraf de 20 Aar som særlig Arbejder i Søndagsskolen og Børnegudstjenesten i Danmark.

Naar nu denne af Herren velsignede Virksomhed fejrer sit 50 Aars Jubilæum udsendes denne Bog paa Indre Missions Forlag som en Hilsen til alle Søndagsskolens Arbejdere i Danmark.

Tiderne maner til Sammenhold og nye Fremstød i Søndagsskolens Arbejde. Maalet kan ikke være mindre end *mindst een Søndagsskole i hvert Kirkesogn i Danmark.*

Missionær Blombergs Minde maner os til med Trøskab at saa Guds Ords Sæd i Barnehjerterne, idet vi ved, at Herren er med os og stadfæster Ordet ved medfølgende Tegn.

Søborg Præstegaard, 5. Maj 1934.

Forf.

AF BLOMBERGS SLÆGTEBOG

Stamtavlen.

Indre-Missionær *Peter Otto Blomberg* blev født i Odense 17. Juni 1854, døbt i Frue Kirke i Odense 24. Aug. 1854. Han var Søn af Konditor *Peter Magnus Blomberg*, født i København d. 10. April 1816, død sammesteds 26. Juni 1879. Missionær Blombergs Moderhed *Ane Cathrine Laura*, f. *Ottesen*. — Hun blev født i Odense 7. August 1827 og døde i København 20. Februar 1871. Ved Begravelsen talte Johannes Kirkens kendte

P. O. Blombergs Forældre.

Præst *Frimodt*, og der blev Bekendtskabet indledet med den Præst, som gav den unge Blomberg Stødet til den evige Bevægelse. Blombergs Forældre var blevet trolovede (som man sagde dengang) 22. April 1845 og blev ægteviede 4. August 1848. I Ægteskabet var der 6 Børn (2 Piger og 4 Drengene).

MØDET MED VILH. BECK OG INDRE MISSION

„Saa længe jeg lever, vil jeg gale.“

Ved et Møde i Søborg Præstegaard, hvor Blomberg skulde tale, spurgte denne Bogs Forfatter min gamle Søndags-skolelærer om, hvorledes han egentlig blev ansat i Indre Missions Tjeneste for omtrent 50 Aar siden.

Derpaa fortalte Blomberg som følger:

„I Foraaret 1877 besøgte jeg for første Gang *Vilhelm Beck*. i Ørsløv Præstegaard. Ved nogle Symøder for Kvindeskredsen i Dragør var det Spørgsmaal blevet brændende i Hjerterne: Hvorledes skal vi gøre et Fremstød for Guds Rige i det den Gang døde og stive St. Magleby Sogn, hvor vi ikke engang kan faa et Lokale til Leje til offentlig Missionsmøde? „Kunde De ikke, kære Blomberg,“ sagde en troende Enke, „skaffe os Kirken og saa faa en Livets Mand til at tale Ordet for Maglebyerne.“

Sogneraadet havde gentagne Gange afslaaet et Andragende om at benytte Skolerne, skønt en Adresse med 103 Underskrifter blev indsendt til Byforstanderskabet.

„Tja,“ sagde jeg, „skal vi faa Lov til at laane Kirken, maa det blive til Pastor Beck i Ørsløv. Han skal være en Mand med Ild og Aand.“ Vi havde hørt ham tale i København hos Pastor Frimodt og sendte under Vakancen i St. Magleby en Henvendelse til Provsten om at maatte laane

Kirken. Vennerne bad mig saa indstændigt om at rejse til Ørsløv for at indbyde Pastor Vilh. Beck og fortælle ham, hvor stor den aandelige Nød var i Store Magleby.

Den eneste Gang, jeg havde hørt Vilh. Beck prædike, var i Stefanskirken paa Nørrebro d. 10. Marts 1876.

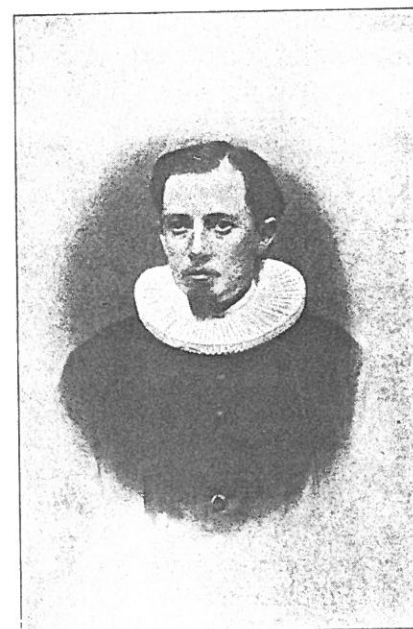
Kirken var fyldt, og Beck holdt Folk i Aande, skønt han talte i næsten 2 Timer. Frimodt, som var til Stede, fandt, at det var alt for længe: „Beck behøver ikke at tygge Føden til os, det kan

vi selv besørge, og hans landlige Erfaringer om Samfundsliv kan ikke praktiseres her i København. Beck kan nok, naar han har prædiker i Ørsløv, sige til Folk: „Kom ind i Præstegaarden til en Bid Brød og et Glas Øl, men skulde jeg gennemføre sligt paa Nørrebro, maatte jeg løse Gæsgiverbevilling.“

Iøvrigt var Frimodt glad for Mødet og forstod godt, at det vilde have stor Betydning, om vi kunde faa Beck til at prædike i Vakancen i St. Magleby.

Da vi nøje havde overvejet Sagen, skrev jeg til Pastor Beck, om det var ham belejligt, at jeg besøgte ham Søndag d. 8. April. Jeg vilde gerne overvære en Gudstjeneste i Ørsløv Kirke og tale med ham om et Møde i Store Magleby.

Der kom omgaaende Svar, som er betegnende for Gæst-

Den unge Vilhelm Beck.

friheden i Ørslev. Brevet var dateret d. 31. Marts 1877. „Kan jeg være Dem, min Broder, og andre Guos Børn til Tjeneste i Guds Riges Sag, er jeg rede, og De er velkommen til enhver Tid, ogsaa Søndag d. 8. April. — — —

Kun vil jeg gøre Dem opmærksom paa, at vi den Dag ikke kan faa talt meget sammen, da mit Hus næsten altid er fuldt af Mennesker om Søndagen, og jeg den Dag selv har et Barn, der bliver døbt, og et Barn, der bliver konfirmeret. Dette skriver jeg ikke for at skræmme Dem fra at komme den Dag, men blot for at gøre Dem opmærksom paa, at De maa tage Mandagen med i Rejseplanen, dersom vi skal faa talt ordentlig sammen. Deres Broder Vilh. Beck.“

Jeg fulgte Indbydelsen. Vennerne udstyrede mig som til en Grønlandsfærd med Tæpper og Tørklæder. Man havde dengang ikke Varme i Jernbanen, og Lørdag d. 7. April 1877 drog jeg ind i Ørslev Præstegaard og blev modtaget af begge Præstefolkene, som var jeg en gammel Ven af Huset.

Ved Siden af det Gæsteværelse, som blev mig anvist, holdt Husets Sønner til. Filip Beck var den Gang 9 og Axel Beck 4 Aar. Der boede 3 eller 4 Sønner paa Værelset; de var meget livlige og højroastede og røbede blandt andet hele Spisesedlen til Festmaaltidet næste Dag.

For mig blev mit første personlige Møde med Vilhelm Beck af uforglemmelig Betydning. Det ændrede hele mit Liv.

Da Beck, som sad ved Skrivebordet med sin lange Pibe, hørte om mit Arbejde i Dragør, spurgte han forbavset: „Hvorfor slutter De ikke Forbindelse med Kirkelig Forening for Indre Mission?“ — Men endnu mere forbavset blev han, da jeg maatte tilstaa min Uvidenhed om, hvad denne Forening egentlig var for noget. „Ved De virkelig ikke, at der er noget som hedder „Kirkelig Forening for Indre Mission“?“

Paa mit Spørgsmaal om, hvad Missionen da førte i sit Skjold, og om den førte særlige Lærdomme, svarede Beck:

„Vi er intet og har intet for os selv. Indre Mission er et Samarbejde mellem troende Præster og troende Lægfolk i vort Land for at vække Livet paa døde Egne og styrke troende Mennesker til Samliv med hverandre. Der er ogsaa Brug for Dem og Deres Arbejde, det skal De nu tænke paa, om De ikke snarest burde træde i Indre Missions Tjeneste.“

Denne Samtale imellem Indre Missions Fører og den unge 23-aarige Frimissionær i Dragør fandt altsaa Sted i April 1877. Hele Aaret synes Blomberg at have gaaet i Overvejelssens og Selvprøvelsens Skærsild.

Men fra 1. Januar 1878 traadte Blomberg helt i Indre Missions Tjeneste. Derom fortæller Dagbøgerne: „Endelig besluttet! I 5 Aar har jeg vaklet imellem et Enten-Eller. Enten helt ofre mig til Herren og arbejde som et Redskab i hans Hand, eller søge en Haandværkers Gerning og saa kun i min Fritid arbejde for Guds Rige.

Efter at Herren nu Aar efter Aar paa mange og herlige Maader har vist mig, at han vil bruge mig, saa svag, som jeg nu er, har jeg taget min store Beslutning at blive en Guds Riges Missionær.

Den kære Pastor Volf sagde en Gang til mig: „Jeg er fuldstændig vis paa, at De har en Missionsgerning foran Dem, arbejde nu blot støt og besindigt, saa kommer Guds Kald og Udvej.“

Nu da mit Svar til Indre Missions Formand er endeligt, beder jeg om Evne til at omgaas Præster og Medarbejdere med Ærbødighed, ikke at mene mig selvklod, ikke tænke højere om mig selv, end jeg bør tænke. Ved den Understøttelse, som Missionsbestyrelsen har tilstaaet mig, og ved den Støtte, som jeg haaber fremdeles vil blive mig til Del her fra Vennerne i Dragør, haaber jeg helt at kunne ofre mig for Guds Riges Sag.

Jeg vil ikke forlade mig paa, hvad der er lovet mig af

Mennesker; thi jeg ved, at Støtterne kan gaa i Støkker og Vennerne faa Nykker, men Herren være priset. Jeg har ogsaa erfaret, at „Enhver, Gud sætter ene, er han desmere nær.“

Saa forlader jeg mig paa min Herre Jesus. Jeg overgiver mig fra denne Stund helt til dig, kære Herre. Jeg gaar i din Gerning. Bevar mig og dygtiggør mig til at være dit Redskab, der gaar Bud fra dig til dem, som er adskilte fra dig, og som lide ilde. Og brug mig, som du brugte Filemon til at vederkvæge de helliges Hjerter. — — Du tog mig, Herre, som jeg er. Hjælp til, at Mennesker maa tage mig, som jeg er, og jeg maa fuldføre mit Løb paa Banen til dit Navns Ære.“

Fra da af og i 50 Aar stod Peter Blomberg som Missionær i Indre Missions Tjeneste — særpræget, som han var — sig selv helt igennem, ofte misforstaaet af Praaene, som elsker Baasene og næppe for een Dag kan undvære Baasens stramme Luft, fordi han ikke var støbt i den vedtagne Form i Støbemesterskeene, men elsket af mange, mange flere, Manden med det barnlige Sind, Børnevennen med det inandige Hjertelag.

Blomberg kom ikke til at staa alene i sin Gerning i Guds Rige. Han indgik Ægteskab allerede i 1875 i Holmens Kirke med sin Trolovede, *Nielsine Nicoline Fasmer*, født i København 10. Marts 1850. I Ægteskabet kom der i Aarenes Løb 7 Børn (se Stamtavlen og Slægtsregistret Side 9).

Som det ofte gaar Missionærbørn, blev Opdragelsen væsentlig betroet Fru Blomberg, som med en rørende Moderkærlighed gav Børnene en god Opdragelse. Der blev intet aandeligt Pres lagt paa Børnene, men alle vidste de, hvad for en Aand og Tone Far og Mor ønskede skulde raade i Hjemmet.

Den ældste Søn *Immanuel Johannes* Blomberg (nuværende Kirkegaardsinspektør og Byrådsmedlem i Hillerød)

blev født, medens Blomberg boede paa Nørrebro i Skyttegade 22. De næste to Børn, *Valborg Nathalie* og *Magnus Valdemar* blev født i Dragør. I 1880, da de boede i Sundbyvester, havde de den Sorg at miste en eet-aars lille Pige, *Agnes Sophie Elisabeth*, og næste Aar i Marts 1882 maatte de begrave en lille Dreng, *Otto William Nicolaj*. Sorgen tog haardt paa de to prøvede Forældre, men som Kristne vidste de, hvor Trøsten var at hente.

I Hillerød fik de Erstatning for de to elskede og savnede Børn. Der fødtes Pigen *Rigmor Marie Frederikke Cecilie* (25. Marts 1885), senere gift med Tømremester Kristoffer Nielsen, København — død i 1920, og den yngste Søn af Børneflokket *Aage Blomberg*, født 16. Oktbr. 1886. Ogsaa den tunge Skæbne at maatte aflevere ham maatte Forældrene prøve. Han døde som en dejlig 3 Aars Dreng og blev begravet Paaskelørdag 1889.

3 Breve til Vilhelm Beck.

„Kære Pastor Beck!

Jeg finder det som min Pligt at meddele Dem, at jeg — om Gud vil — til April Flyttedag 1879 flytter her fra Dragør til Sundby, som jeg haaber til mange Venners Glæde. Det er da min Tanke udelukkende at arbejde for den Indre Mission, og min Hustru paabegynder da i Maj en Pigeskole dér. Ved den megen Støtte, som bliver mig til Del her i Dragør, og ved den Sum, som Bestyrelsen har tilstaaet mig, bliver det mig muligt at ofre mig helt for Sagen.

Jeg tager Bolig i Sundby, dels fordi *Pastor Bertelsen* nok kan trænge til Indre Missions stadige Hjælp blandt en Befolkning paa 12,000 Indbyggere, og dels fordi jeg dér er nær ved Jernbanen og har saa let ved at komme omkring i Sjælland. Iøvrigt skal jeg saa ofte som muligt passe Gerningen

her i Dragør saavel med Forsamlinger som Søndagsskolerne. — Det laa mig paa Hjerter at meddele Dem dette. Finder De Fejlgreb i min Gerning, beder jeg Dem rette paa mig. Jeg føler mig saa ung og uerfaren og trænger altid til kærlig Tilrettevisning. Det er min Bøn, at Herren vil hjælpe mig til at blive et Redskab i hans Haand ikke alene til at vække dem, som ligger i Syndens Søvn og Vantroens Mørke — men ogsaa til at vederkvæge de helliges Hjerter.

Med megen Agtelse

Deres *Peter Blomberg,*

Dragør, 24. Februar 1879.

Kære Hr. Pastor Beck!

Ved Mødet i Viborg opfordrede De Missionens Udsendinge til at sende nogle Optegnelser om deres Virksomhed i de forskellige Egne. De sagde, at det vilde være Dem en Hjælp til Udarbejdelsen af Aarsberetningen. Maaske kommer mit Brev for sent til at gøre Nytte. Dog haaber jeg, De vil finde et og andet deri, som vil glæde Dem. Min Hovedvirksomhed er i Byerne *Dragør, Sundby og Helsingør*. Særlig har jeg haft stor Glæde af Guds Ords Gerning i Helsingør.

Men hvor findes der ogsaa i Danmark en By, der er saa hudflettet af Sekter, Partier og Meninger. Der er stor Trang til en Præst, som med fast Haand kunde gribe ind i al den aandelige Forvirring, og det vilde sikkert blive til stor Velsignelse.

I Helsingør findes Irwingianere, Baptiser, det svensk-prægede Bornholmerparti — og en hel Flok Mennesker, som siden Pastor Pontoppidans Virksomhed løber rundt med grundtvigsk Slængkappe og Kvinderne med Sølvpil i Haaret, men Guds Pile i Hjertet kender de næppe.

Endvidere findes der ikke faa fromme Mennesker, som endnu ikke har sagt hverken Ja eller Nej til Guds Røge.

I dette Virvar er det saa, Indre Mission søger at finde Jordbund for sit Budskab. Men da de tidligere Udsendinge har bragt Indre Missions Navn i Miskredit, frygter Kirkefolket for, at det er endnu et nyt Parti, som er ved at blive moderne. Jeg har lagt Haanden paa Ploven og ser mig ikke tilbage. Gud bevare min Indgang i Helsingør.

Deres Udsending

P. Blomberg.

Kære Pastor Beck!

Jeg fortalte i mit sidste Brev om den passive Modstand fra Kirkefolkets Side i Helsingør.

Trods alt dette fik vi alligevel Tilladelse til at benytte Raadhussalen een Gang hver Maaned Vinteren igennem. De første Gange indfandt der sig kun faa, men efterhaanden kom der Røre, — og nu har vi den Glæde, at ikke alene den store Sal er fyldt, — men der viser sig Længsel efter disse Møder, og jeg modtager jævnlig Opfordringer til at komme oftere. Raadhussalen skal i Vintertiden betales med 12 Kr. pr. Gang, da der brændes megen Gas; men da der ikke ved Møderne samledes saa meget ind, har jeg om Lørdagen holdt Forsamling i Tikøb Skole — Mandag Aften i Snekkersten Skole — og ved Indsamling alle 3 Steder er det lykkedes at dække Udgifterne i Helsingør.

Som særlige Venner af Indre Mission i Helsingør, maa nævnes Pastor Wesenberg Nielsen, Kobbersmed Spies, Drager Olsen o. fl. Det bornholmske Parti ser naturligvis skævt til denne min Virksomhed. De gik ellers fint til Værks og foreslog, at jeg kunde jo tale i deres Missionssal i Lundegade.

Men jeg hoppede ikke paa Limpinden, da jeg foretrækker de rene Linjer. Jeg vil ikke gaa dette Partis Ærinde. I de øvrige Byer i Nordsjælland, Tikøb, Gurre, Esbønderup og Søborg er Skolerne fyldte med Mennesker, naar vi holder

Forsamlinger dør, og det samme er Tilfældet, naar Moderne holdes i private Hjem. Med stor Venlighed beforder Vennerne os Udsendinge frit til og fra Jernbanestationerne. Det gør Gerningen let, og man føler fornyet Styrke, naar man saaledes bæres af Guds Børns Kærlighed. Kære Pastor Beck! Prøv at betænke Nordsjælland med nogle Skovmøder nu til Sommer. Gurrevang, Egebæksvang, Græsted Hegn og Søborg Askelund er særlig velkikkede dertil. Jeg skal ordne alt det fornødne ved Hjælp af de gode Præstebrødre — Assens i Græsted og Garde i Søborg.

Deres Broder

P. Blomberg.

Svaret kom omgaaende:

„Kære Missionær Blomberg.

Ja, Tak, om De saa vil ordne det fornødne med et Par Møder i Nordsjælland. „Vi maa arbejde, medens det er Dag.“ Og — saa længe jeg lever, vil jeg gale! Lev vel og Guds Fred.

Deres Broder i Herren

Vilh. Beck.“

Ørslev.

BANEBRYDENDE ARBEJDE I NORDSJÆLLAND

HILLERØD 1879—1898 - ORDRUP 1898—1903

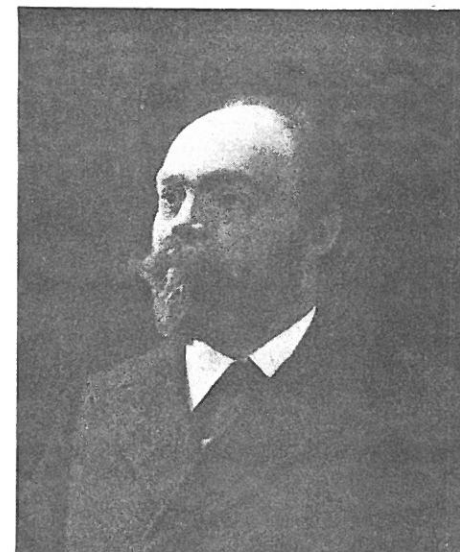
BIRKERØD 1903—1908

„Har Haand du lagt paa Herrens Plov,
da se dig ej tilbage.“

Missionens Bestyrelse havde besluttet, at Missionær Blomberg skulde forlade Dragør og Sundby for at tage et Stykke Plovmandsgerning op i Nordsjælland ud fra den centralt beliggende By *Hillerød*, eller som den dengang altid benævnedes efter Slot-*Frederiksborg*.

Den kloge, myndige grundtvigske Slotspræst *Bernhard Paludan-Müller* modtog til at begynde med Missionens Udsending med fællet Bajonet. Mange Aar efter mindes Blomberg sin Indgang til Arbejdet i Hillerød i en Artikel i „Dagens Nyheder“s Søndagstillæg. Det hedder:

„Naar jeg synger
Salmeverset: „Det er

Peter Blomberg.

for Trosliv og Kristensæd. Hun havde antaget sin Kærestes Religion. Han sagde, at der var et Himmerig, derfor burde man dø sammen i Skønhed, et Helvede derimod fandtes ikke. Underlige er Herrens Veje — en Præst i Ornat møder en ung Pige paa Selvmordets Rand. Maatte hun dog møde ham, den levende Ypperstepræst.“

→ Blomberg holdt stadig Forbindelsen med Arbejdet i Dragør. Paa anden Helligdagene i Jul, Paaske og Pinse var han altid selvskreven Gæst i den lille Fiskerby. Den aandelige Stilstand derude pinte ham en Del.

„Stakkels Dragør! Søen og Alkoholen tager mange af dine unge Sønner. Paa Kirkegaarden gravede man i Dag 3 Grave til unge Mænd, hvis Lig er fundne efter et Forlis. Ak, om den lille By snart fik en from Præst og troende Lærere. Nylig holdt man Fest til Fordel for Anlægget. Da foreviste en af Lærerne Adams Ribben og Slangen fra Paradis og beklagede, at Æblet ikke kunde forevises, da Eva havde spist det. Alt saadant lader Præsten passere og tager alt for gode Varer. De syge lader han ligge, til de er halvdøde, beretter dem saa og holder ved Begravelsen Takkebøn for disse helt verdslige Menneskers Død. Dog har vor Gud og Fader her en lille Flok, som har ham kær. Gud værne sit Folk i den lille By og forøge det trods al Vantro og Forvildelse.“

Blomberg besøgte ved denne Lejlighed en Kone i Dragør. Hun var ret velstaaende, men ogsaa meget gerrig. Da hun saa Missionæren komme, greb hun sin Bibel og slog op i den. Hun vilde dog gerne vise sin Fromhed. Bibelen faldt op paa Johannes Aabenbaring Kap. 3 Vers 11.

„Ja, det vil jeg tro,“ sagde Blomberg slagfærdigt. „Det er et Skriftord, De vist tidt læser over paa! Der stod: „Hold fast ved det, du har, at ingen skal tage din Krone.“

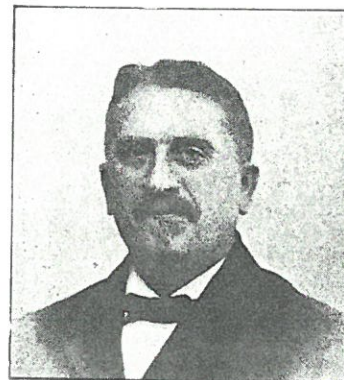
Missionæren gaar ind i et andet Hus i den lille By. Der bor en Mand, som var blevet omvendt, da Blomberg var By-

missionær i Dragør. Han havde nedskrevet sine Oplevelser fra den Tid. Blomberg var meget interesseret i at faa disse Optegnelser at se. „De ligger oppe paa Loftet,“ sagde Manden til sin Søn. „Vil du gaa op og hente dem?“ Sønneren kom ret slukøret ned og meldte, at kun Bindet af Bogen var tilbage. Rotterne havde ædt „Oplevelserne“.

En Ting, som sled stærkt paa Blombergs ellers gode Humor, var den Divergens, som opstod mellem ham og den nidkære unge Kapellan V. Kold i Græsted-Maarum. Til at begynde med holdt de Møder sammen. Det hedder i Dagbogen for 1893 saaledes:

„Tog med Morgentoget til Græsted, hvor jeg som altid fandt en saare hjertelig Modtagelse i Præstegaarden. Pastor Assens var fraværende paa Grund af en Rejse til København. Kl. 1 holdt jeg Møde i Græsted Kirke sammen med Kapellan Kold. Det var et Møde for de unges Sag. Mødet var ret godt besøgt. Vi havde en rar Aften i Præstegaarden. Ganske vist fik jeg en varm Debat med den nybagte Kapellan Kold, som har nogle Horn, han skal løbe af sig, men han er varm for Sjæles Frelse, der er noget af den hellig Aands Ild i ham. Gid den var i os alle.

Mandag 5. Febr. 1894 afholdtes Fastelavnsmødet i Hille-rød. Pastor Vilh. Kold fra Græsted tale sammen med Pastor Bluhme for 4—500 Mennesker. Det var en af Herren ret velsignet Dag, hvor Ordet blev saaet rigeligt iblandt os. Herren ske Tak.“ Endnu synes alt Fred og ingen Fare. Men saa trækker Uvejrsskyerne op.

Pastor Vilh. Kold.